Здравейте, д-р Врабчев. От сърце ви моля да отговорите на писмото ми. Проблемът ми е, че жена ми по всяко време на денонощието се държи с мен като майка – обгрижва ме, глези ме, наставлява ме за всичко, което реша сам да направя. Признавам, това много ми харесва, но когато и в семейната спалня проявява майчинска загриженост – тоест, казва ми: направи това, не прави онова – вече ми идва в повече. Не знам как да изляза от тази ситуация и да й покажа, че в леглото аз нямам нужда от майка, а от съпруга любовница. Гошо

Здравейте Гошо,

Знаете ли, че никак не са малко мъжете днес, които направо страдат от този, казвам в го кавички „майчин инстинкт" към любимия мъж от страна на неговата съпруга или партньорка, с която живеят на семейни начала.

Не че такива жени не обичат партньора си. Не че не го желаят... ама разбира се, че го желаят. Но има нещо останало от недавното. Това се нарича време оно. Иде реч за онази патриархалност, царяща в нашето българско семейство. От още преди така нареченото османско присъствие у нас. Присъствие – друг път. Нямам нищо против турското и помашко население у нас. Били сме в тяхната държава. Но не по наше желание. Дали са ни немалко. Но и ние на тях сме дали също и то немалко. Въпросът, много актуален по тези времена, е да оцелеем. Да оцелеем като род, народ и нация. Начините – много. Просвета, книжнина, църковна независимост - все обществени дела, извън въоръжената съпротива. Но-най-важният, според мен, е патриархалният модел на тогавашното българско семейство. Според мен доста добре работещ модел. И затова

онзи велик за България монах, полусляп от писане на нашата „Болгарска История" след завършването ѝ възкликва: „О българино, знай своя език, род и народ...". Точно това е алгоритмът на успеха на нас българите, за да не си сменим вярата и себе и определението като българи. И най-вече като български народ. Точно това ни е съхранило, както пееше великият, но непризнат у нас, по времето на така наречения „социализъма", бас, артист и певец на целия свят - Борис Христов. Много Ви моля – ако имате време –чуйте неговото „На многая лета..."! Когато той я пее, прозорците са пред счупване, а стените са пред събаряне. А сърцата – пред скъсване.... Защото това негово „На многая лета" той изпя за целокупния ни български народ! А не за друго! И записът бе направен в българския патриаршески храм в София. Не знам защо името му днес е „Св Александър Невски"? След като при строежа му е казано, че това ще бъде храм, посветен на великите братя, просветители на българския народ, Св. Св. Кирил и Методи. Глупости – знам защо! Защото лисицата Фердинанд, го преименува, за да се докара на тогавашния руски цар да приеме кръщаването на Борис III в православна вяра. Но Борис Христов го изпя точно там - в тази храм! Това негово знаменито „На многая лета"!

Ето още една малка прашинка, заради която можем да се гордеем, че сме българи. Не, ний не сме дали нещо на света! Не! Ние, българите сме дали много велики неща на света.

Та да се върнем... години назад. Чели сте вероятно „Под игото" на дядо Вазов. Началото – под стряхата на старата асма, вечеря семейството на чорбаджи Марко. Ето го, най-точното и най-вярното описание на тогавашното патриархално българско семейство.
Започвам така отговора си до Вас, защото нищо не е от вчера и нищо ново няма под слънцето. Сиреч алгоритъмът е: мъжът-бащата, мъжът-съпругът и изобщо мъжът-глава на семейството, е най-важното в тази свят. Той е стряхата, той е домът, той е пазителят, той е авторитетът, на който се облягат всички деца и роднини. Той е! Нима сте забравили една подобна фраза преди години за президентски избори у нас?! Нима? И там е отговорът на вашата съдба днес. Той е! Обаче аз визирам сега Вас самия.

Поведението на Вашата съпруга в семейните Ви взаимоотношения е според мен един отзвук от това време оно. Сиреч такова поведение се е предавало като една своеобразна щафета през времето от майка на дъщеря. Та чак да ден днешен. Какво да се прави – това все пак са разбирания за морал, етика и начин на живот. Начин на живот, в който съпругата е стожер на тези отдавна отминали традиции и времена. И какво прави неща, без да иска, ала най-вече защото така е научена от майка си, в бащиното си семейство, ролята на орлицата. Хем да пази, хем да контролира и хем да

съветва непрекъснато мъжа до нея. Не съзнавайки, че така прави лошо и за него и за себе си, че и за цялото си семейство!

Най-вече, защото иска, но макар и да го иска без да иска, го обезличава, собствения си съпруг, сиреч главата на семейството. Ама го обезличава така, че самият той вече не се чувства авторитет. И още по-лошо – обезличава го и в очите на децата им. И в очите на познати и роднини. Ужким била загрижена, ужким. Ама нали знаете приказката, че „пътят за ада е постлан с най-добри намерения".
Та така. Времена – хем имаме мъжът, стожер и баща, хем имаме до него ужким невзрачната му съпруга. Да, ама не. Тя е само в неговата сянка. И никога не на преден план. Той, мъжът ѝ, както казват съвременните ни политици, изпълнява само представителни функции. А тя е тази, която всъщност върти всичкото там на малкия си пръст. И веднага се сещам за един голям титан на българското творчество – за писателя Димитър Талев. Моля ви, поне от любопитство, да разгърнете страниците на неговият роман „Железният Светилник". С изненада, с голяма изненада ще разберете всичко, за което днес иде реч!
Едни от вас четейки тези редове може би ще махнат с ръка - бели кахъри. Да ама не, защото нещата в живота с такава съпруга минават в едни други норми и правила в семейното любовно общуване. И тук се въвежда една дисциплина. Дисциплина със знак минус. Сиреч – теб ти се иска това, ама не може, защото аз съм преценила, че това е упадъчно и неморално.
Ха сега де. Ама днес не е 19-ти век. Даже и не е и двадесети век. Сиреч, времената днес са други. И вече съвсем не стои на дневен ред „Кой ще е по най?". Дали между двамата има едно напрежение, състоящо се във въпроса „Кой ще е на върха и кой ще командва нещата във взаимоотношенията помежду ни? Ако това го има и сега – Господ да ни е на помощ.

Та сега, сиреч днес, нещата стоят по друг начин. Ако щете и според друг принцип. Онзи стар български модел на патриархалното семейство отдавна вече е в историята. Отдавана вече е в етнографските музеи, там е и одаята, в която всички са спали заедно, и стари и млади. Там е ...

Сега би следвало двамата да са партньори - Той и Тя. И друг път съм го казвал: партньори и само партньори - и в живота, и в леглото. Тя като жена, аз като неин мъж. И помежду ни цари равнопоставеност и най-вече – взаимно уважение. А това взаимно уважение, плюс едно взаимно разбиране, за сексуалните нужди на единия или на другия партньор – са много важно нещо в една такава връзка. Това го подчертавам с две черти. Та, това е от миналото незабравимо. А сега ? Ами сега, сиреч днес –всеки в такава една двойка, та била тя семейна или не семейна би потърсил съдържанието на тази дума. Коя? Ами наречена БРОД – път през реката. Реката е тази, която ни

противопоставя. И тя се състои от много дълбоки вирове и опасни течения. Но ако той и тя се държат за ръка, и не само за ръка. А се държат и един за друг и в един преносен смисъл. То тогава те двамата, наистина ще преодолеят проблемите си чрез този БРОД. Нарича се взаимно изслушване, но не обвинения. А само съвсем искрено изказван - какво аз предпочитам в нашите любовни взаимоотношения? И разбира се, какво пък ти искаш в нашите любовни взаимоотношения. Това е! Хем не е сложно, хем е и искрено. То, затова сме хора. За да си говорим! И нищо сложно и нищо срамно няма в това взаимно споделяне. Напротив! Много е необходимо. И нека да не го забравяме. Мине се мине време - и пак да разговаряме помежду си. Те и рибите си говорят. А защо ние хората – не? Не, няма да се оправи от само себе си. Няма! Тези неща се решават чрез взаимност. Взаимност в смисъл – аз вече знам, ти, като мой мъж, какво искаш и защото те обичам ще го направя, но не за мен, а за теб. Същото – аз знам ти, като моя жена и любовница – какво искаш и ще го направя заради теб. Това е толкова е елементарно, а толкова много притеснения преди това, заради него. Заради това споделяне! Запомнете правилото – желание и съгласие. Желанията би било добре да са взаимни за да може и съгласията и те да са взаимни!

Това, според мен, е много важно. Ние отдавна бяхме дечица от детската градина. И отдавна вече нямаме нуждата да ни поучават. Особено в къщи. И още по-особено в леглото. В леглото, според мен би било добре да цари една анархия. Сиреч вулкани от чувственост, които изригват, но след задоволяването им заспиват. Това е. И най-важното е, за кой ли път го казвам - импровизацията! Най-важното! При тези двойки, ако това е резонно, те никога не се разделят. Никога!

А за днешното ни довиждане – нещо много специално....:

Все не идваш, мое момче,
а времето минава.
Нижат се горещи лета,
сменят се луни, слънца.

Ах, къде си, мое момче,
трябва да те срещна.

Не във сън и не във мечта,
а тук и днес наяве.

Ти, ти, знаеш ли ти,
дългите ми нощи?
Стих, стих, сребърен стих,
във въздуха се носи.
Всеки миг нещо в мене трепти
вече те докосвам...

Щом те няма, мое момче,
нека те измисля.
Силен си със зелени очи
лудост в тях и насмешка личи.

Усмихни се, мое момче,
толкова красив си.
Спри до мен, че живота тече,
спри и отдъхни си!

{youtube}fNX9jyZLRLs{/youtube}

Ами да! Това е едно хубаво стихотворение на поета Иван Ненков. Но, какво стана после, след като го написа? Ще говорим за това след това. Ама в тези стихове има много мъдрост.

Първо – за дългите нощи на самотата. Второ – за това, че живота си тече и няма време. Няма време за да ставаме отново такива или онакива. Има време само да сме тези, които са с ясното съзнание, че би било добре, така да партнираме на човека до нас, та да бъдем и двамата щастливи, когато сме заедно. И най-много ме развълнува строфата – „спри и отдъхни си"! Ще помоля всички мои читатели, да я прочетат още веднъж! Защото според мен, тук се крие тайната на хубавото в живота на всички нас! Спри и отдъхни си. Велико е! А иначе – това стихотворение стана песен. Музиката, разбира се е на композитора Стефан Диомов, едно хубаво кънтри – сиреч весела песничка. А аранжиментът е на Руслан Карагьозов. И я изпя великолепната русалка от Бургас Тони Димитрова. Но най-важното е, мое момче, спри и отдъхни си!

д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт